

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 4. RÉSZ

ÁLVILÁGI RÉMÁJLMOK

A sorozat izgalmakkal és romantikával teli
záróköteté megérkezett!

fine selection

KEL CARPENTER

USA TODAY BESTSELLERSZERŐ

K E L C A R P E N T E R

ALVILÁGI RÉMÁLMOK

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 4. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Azoknak, akik melletted állnak a nehéz időkben...
mert a legjobb rész még hátravan.

„Az összeomlást gőg előzi meg,
a bukást pedig felfuvalkodottság.”¹

¹ Példabeszédek könyve, 16:18. Károli Gáspár Biblia-fordítása alapján revideált, új fordítás

I. RÉSZ

I. FEJEZET

KI GONDOLTA VOLNA, hogy a Pokol kapuja pont egy fánkozóban van?

Mondjuk, nem is a fánkozó a legmegfelelőbb szó erre a hírhedt francia kávézóra. Annál sokkal puccosabb helynek számít. Ettől függetlenül a tányéromon sorakozó, porcukorral megszórt izék – ha igazán őszinték akarunk lenni – valójában csak mélyhűtött fánkok voltak. Nem Marthához tértünk be, ez tény, de az utolsó földi étkezésem alkalmával, gondoltam, csak nem küldöm vissza a fánkot és a feketekávé.

– Szóval, mi lesz most? – Beleharaptam az émedlyítően cukros tésztába. – Csak átsétálunk a portálon, és kész... már bent is vagyunk?

Bandita hirtelen átnyúlt a mancsával a vállam fölött, elcsent egy beignet fánkokskát a tányéromról, és magába tömte, mielőtt esélyem lett volna visszalopni. Számonkérő pillantást vetettem rá, de ő úgy tett, mintha észre sem vette volna. Leugrott rólam, rá az

asztalra, majd Laran nyakába vetette magát. Fejcsóválva néztem őket. A kis dög!

– Valahogy úgy – bólintott Rysten, miközben ő is a reggelijén nyammogott. – A kapu előtt hosszú sor szokott állni, de mivel az vagy, aki, az Apokalipszis Lovasainak kíséretében be fognak miniket engedni.

Bólintottam, és igyekeztem mindent megjegyezni.

– És akkor még ott van az én menő szárnyam is! – szólalt meg Moira.

Azzal megveregette márványkéék szárnycsúcsait, és maga mellé igazította őket. Amióta a Le Dan Biák föld alatti csapdájába esett, nem volt teljesen a régi, de már javult. Időbe fog telni, amíg feldolgozza a történeteket. Úgy voltam vele, hogy ha nem akar beszélni arról a rettenetes helyről, tiszteletben tartom a döntését – amíg jobban nem lesz.

– Nem láthatják a szárnyadat – emlékeztettem, majd belekortyoltam a kávémba.

Forró és keserű volt. Ahogy szeretem.

– Milyen kár!

Moira gúnyos hanghordozására Rysten forgatni kezdte a szemét, így ő ejtette a témát. Kényelmes hallgatásba burkolózva folytattuk a reggelinket. Közben azon gondolkodtam, hogyan fogalmazzam meg a következő kérdésemet.

– Szóval, amikor a Pokolba érünk... – Itt elhallgattam, és nyammogtam még a fánkomon. Összeszorult a gyomrom az aggodalomtól. – Pontosan mi lesz?

Újabb korty kávé következett, aztán felvontam a szemöldököm, és körbejártam a tekintetem az asztalnál ülőkön: a tőlem balra eső, sztoikusán maga elé bambuló Juliantól egészen Moiráig, aki a jobbon foglalt helyet.

– Rám ne nézz! – emelte fel a kezét Moira. – Te is tudsz annyit, mint én.

Igaza volt. Így aztán Rystenre meredtem. Ő felsóhajtott, és válasz helyett belemerült a fánkjába. Végül Laran szólalt meg:

– Amikor elhagytuk a Poklot, az volt a feladatunk, hogy mielőbb visszaszerezzünk téged, majd visszatérjünk, hogy a Hat Bűn, azaz a Sinek ítélkezessenek feletted. Egy hétre sem kellett volna telnie.

Értetlen arcot vágtam.

– Csakhogy volt egy életem...

Laran megértően bólintott.

– Volt – ismerte el ő is. – De Lucifer örököse vagy. Azzal sem a Sinek, sem az apád nem számolt, hogy milyen életet fogsz felépíteni magadnak. Éppen veled nem számoltak. Uralkodásra születél, és szerintük az olyan egyszerűen is megy. Mindannyian arra számítottunk, hogy ahogy a Sinek is elfogadták a légiutas-kísérők szerepét, te is elfogadod a tiédet különösebb... galiba nélkül.

Bandita megmozdult a vállán, mert közben vézesen közel került egy mellettük elhaladó felszolgáló tálcájához. A megfelelő pillanatban odakapott, és eltüntetett róla egy fánkot anélkül, hogy rajtam kívül bárki is észrevette volna. Betömte a szájába, aztán megfordult, és mókás fintorral a kis pofáján rám bámult.

– Pontosan mit akarsz ezzel mondani?

– Azt mondja – dőlt hátra Julian, és sötétzöld szemével rám meredt –, hogy egy héten belül vissza kellett volna térnünk veled, ehelyett már majdnem két hónap telt el.

Megint beleittam a kávémba, és nagyot nyeltem.

– Hát, igen... de át kellett alakulnom, és ott volt az impes sztori is...

– A Sinek nem a türelmükről híresek – jegyezte meg Allistair. – Egy Földön töltött nap egy hétnek számít a Pokolban. Számukra több mint egy év telt el Lucifer halála óta. Most pedig valószínűleg azt hiszik, hogy vagy nem is akartunk téged visszavinni...

– ...vagy hogy én nem akartam menni – fejeztem be a mondatot. Allistair feszült mosollyal nézett rám, és bólintott. – Hát, lehetne rosszabb is. Meg is halhattam volna.

Laran félrenyelte a falatot.

– Az nem fog megtörténni – jelentette ki Julian elbizakodottan.

Szívem szerint beszóltam volna neki valami hülye szöveggel, hogy „gőg előzi meg a bukást”, de a sok halálközeli élmény után egyáltalán nem hangzott volna olyan viccesen, mint esetleg korábban.

– Mindenesetre – szólt közbe Moira, végigsimítva sötétzöld fűrtjein –, Ruby nem halt meg, és most itt vagyunk. Mi volt az eredeti terv?

– A Sinek próbára akarnak tenni téged. Hogy méltó vagy-e az uralkodásra – fordult felém ismét Allistair. Nem kerülte el a figyelmem, ahogy Julian elgondolkodóan maga elé meredt, mint aki teljesen máshol jár, de az állkapcsa megrándult, amitől az volt az érzésem, hogy a helyzet nem ilyen egyszerű. – Amikor belépünk a portálon, Bujasághoz érkezünk. Találkozol majd a jelenlegi Bujaság Bűnével, akinek bebizonyíthatod, hogy képes vagy uralkodni a tartományán, ha ő elesne, hacsak egy másik Sin nem vette még el a jelét, hogy a helyére lépjen. Ha sikerrel veszed az akadályt, továbbjutunk a következő Bűnhöz, onnan a következőhöz, és így tovább, amíg minden próbát ki nem állsz.

– De hát félig succubus vagy, kedvesem. Hogy őszinte legyek, nem lenne szabad, hogy ez gondot jelentsen neked – kacsintott rám Rysten.

Valahogy azonban ez nem enyhítette a mellkasomba kúszó lassú szorítást. A félelmet. Hogy nem tudok megfelelni az elvárásoknak. Hogy elbukom. Hogy mindaz, amiről meséltek nekem, egy gyönyörűséges illúzió marad. Egy álom, ami soha nem fog valóra válni.

– Nem lenne szabad. – Nem volt könnyű elnyomni a keserűséget a hangomban. – De ettől még nem biztos, hogy sikerülni fog. Mi lesz, ha kudarcot vallok? – kérdeztem tőlük.

Senki nem válaszolt. Túlságosan lefoglalta őket az egymással folytatott mentális kommunikáció, amit – Sinnek és az ő csöndrúnájának köszönhetően – sajnos már nem hallottam.

– Van egy vészforgatókönyvünk – szólalt meg végül Julian.

Gyanakodva pillantottam rá.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Azt – dőlt hátra Rysten, miközben a zsebében kotorászott –, hogy nem hagyjuk, hogy bármi bajod essen.

Azzal előhúzott valamit, és felém nyújtotta összezárt öklét. Amikor szétnyitotta az ujjait, megdöbentem.

A tenyerében egy arannyal pettyezett ezüstgyűrű ült.

– Ööö... – Szóhoz sem jutottam. – Ha ezt most valamiféle lánykérésnek szánod, kicsit elkéstél.

Laran hátravetett fejjel felnevetett. A hangot dübörgő mennydörgés követte, és felerősödött odakint a szél. Furcsa lehet elemi lénynek lenni, amikor egy olyan hétköznapi dolog, mint a nevetésed, képes változást előidézni a légkörben. New Orleansban, ahol viszonylag sok volt belőlük, nem is süttött ki gyakran a nap.

– Nem lánykérésről van szó, kedvesem. Ez a mi megmentőnk. – Rysten a tenyerembe ejtette a gyűrűt, majd a zsebében kutatva előhúzott egy másikat is, amit pedig Moirának adott. Ő fel is húzta rögtön a jobb keze gyűrűsujjára, mire mindketten láttuk, hogy a

gyűrű zsugorodni kezd, míg el nem éri a tökéletes méretet. – Hallottál már az *Isteni színjátékról*?

Felhorkantam.

– Ez most egy kérdés volt?

Moira belekuncogott a kávéscsészéjébe.

– Ezek szerint tudsz mindent a pokol gyűrűiről? – kérdezte Allistair.

Hát, azt éppen nem mondtam...

Elkaptam a tekintetem, és harapdálni kezdtem a szám szélét. Aztán abba hagytam, mert az ajkam kicsúszott a fogam közül a szemében bujkáló pajzán mosoly láttán.

– Kilenc van – feleltem szinte teljes magabiztossággal, mire mind a négyen felnevettek. Ekkor eszembe jutott, hogy ez az emberek verziója. – Ööö... vagy hét?

Julian hatalmas karja nehezedett a vállamra, miután a lábát a székembe akasztva közelebb rántott magához.

– Először is: hat tartomány van – javított ki. – Csak amiatt az átkozott költemény miatt mindenki gyűrűnek nevezi őket. – A szabad kezével átnyúlva előttem kikapta a kezemből az aprócska ezüst ékszeret, és feltartotta. Épp azelőtt jöttem rá a hibámra, hogy kimondta volna. – Másodsor: a gyűrűk, amikre utalnak benne, valójában *ezek*.

Éreztem magamon szúrós zöld tekintét. Egy ilyen nyilvános helyen sokkal nagyobbnak kellett volna lennie köztünk a távolságnak, ha azt akarták, hogy tisztán gondolkodjak.

– Szerintem érti a lényegét – vélekedett Allistair. Julian ajka halvány mosolyra húzódott, amikor visszajejtette a gyűrűt a tenyerembe, arra viszont nem mutatott hajlandóságot, hogy odébb húzódjon. – Dante volt az egyetlen ember, akiről tudjuk, hogy miután

levitték a Pokolba, vissza is talált, noha addigra teljesen megbomlott az elméje. Az *Isteni színjáték*, amit írt, inkább egy lázalom homályos emlékfoszlányaira emlékeztet, semmint magára a Pokolra. A gyűrűk segítségével juthatunk egyik tartományból a másikba. A Pokol hatalmas, de mivel csak nagyon kevesen rendelkeznek a teleportálás bármiféle képességével, az unseelie-k vérmágia és kénkö segítségével gyűrűket készítettek. A démonok többségét bárhová elviszi a gyűrűje azon a tartományon belül, ahol születtek. A tiéd pedig a hat tartomány bármelyikébe elvisz, amiket a Főbűnök őriznek.

– Hatan vannak? Ezt nem értem. Azt hittem, hogy hét... Várj csak! Azt mondd, hogy a démonok a Pokolban nem mehetnek oda alapból, ahová épp kedvük szottyan? – kérdezte Moira, és a hanghordozásából egyértelműen kiderült, mennyire nem tetszik neki már maga a gondolat sem.

– Úgy van – helyeselt Rysten, miután kortyolt egyet a tejeskávéből. – A démonok többsége ugyanabban a tartományban hal meg, mint ahol született. Kivéve, ha van elég pénzük vagy hatalmuk változtatni ezen.

– Durva – füttyentett Moira.

– Vannak rosszabb dolgok is – jegyezte meg hanyag vállrándítással Rysten.

– Mint például? – kérdezett vissza rögtön Moira.

– A Földre születni – mondta erre Allistair.

Szavait hangos felhördülés fogadta.

– Mi olyan rossz a Földön? Inkább szülessek ide, mint hogy rabszolgaként éljek – felelte epésen Moira.

– A Föld megfoszt a mágiánktól. Ami a Pokolban viszont túlteng – magyarázta Allistair. – Itt a Földön csak a legerősebb démonok

vagy tündérek tudnak boldogulni, mert maga a föld kiszívja az erőnket.

– A Pokolban erősebbek vagyunk – fűzte hozzá Laran bólogatva.

Aztán tovább ecsetelték a pokolbeli lét előnyeit a kopár bolygó-éval szemben, amit én egyetlen otthonomként ismertem. Futólag felötlött bennem a kérdés, hogy vajon az én képességeim is felerősödne-e a Pokolban, és megborzongtam. A lángok így is épp elég pusztítóak voltak.

Megforgattam a gyűrűt az ujjaim között, és éreztem a belőle sugárzó finom erőt, ami nem is különbözött annyira az enyémtől. Szinte ismerősnek tűnt, ahogy...

– Hogy működik? – kérdeztem, a fény felé tartva az ezüstkarikát, hogy a belső oldalán futó véseteket is lássam.

– Gondolj arra a helyre, ahová menni akarsz, és fordítsd el egyszer az ujjadon! – hadarta szakavatottan Allistair.

Aztán sokat sejtő vigyor ült ki az arcára, amikor Moira elfordította a gyűrűjét, ennek ellenére semmi sem történt.

– Az enyém elromlott – panaszkodott a famulusom.

Bandita harsányan felröhögött.

– Nincs elromolva – felelte Rysten.

– De igen.

– A Földön nem működnek.

– Micsoda vacak ketyere! – mérgelődött Moira.

A mennyezetre emeltem a szemem, és morfondírozni kezdtem a hallottakon. A démonok többsége ugyanabban a tartományban születik és hal meg, én viszont a Pokolban születtem, és egy új világba érkeztem. Így teljesen másféle démon lehetek, hiszen el sem tudok képzelni egy olyan világot, ahol azt sem választhatom meg, hogy hol éljek.

Ezek voltak az utolsó pillanataim a Földön – a helyen, ahol felnőttem, a világban, ahol nevelkedtem, és rá kellett döbennem, hogy vajmi kevés fogalmam van arról, hogy mi vár rám valójában a túloldalón. A Lovasok persze mesélhettek volna róla, de úgyszólván csak akkor derül ki minden, amikor odajutok. Szinte szürreális élmény belegondolni mindebbe azon a nyamvadt kis fából készült széken ülve, miközben alig sejtettem, mi következik.

Nem egészen két hónappal ezelőtt belépett az életembe ez a négyes, és én már akkor tudtam, hogy számomra egyszer s mindenkorra minden megváltozott. Ha azelőtt valaki azt mondja nekem, hogy én majd konkrétan a Pokol Kapuja előtt ücsörögve kávét szürcsölgetek és fánkot majszolgotok az Apokalipszis Lovasaival – akiket mind páromnak is jelöltem –, csak megkérdeztem volna, mit szív, és hol kaphatok belőle én is. Arra, ami történt velem, legdurvább álmaimban sem gondoltam, mégsem változtattam volna semmin sem.

Ezzel a négy férfival, noha még mindig nagyon keveset tudtam róluk, rátaláltam a boldogságra. Ez nem jelenti azt, hogy előttük, Moirával és Banditával ne lettem volna boldog... de az más volt. Ez a mostani, szívájéki fájdalom teljességgel különbözött attól az éteri tisztaságú szeretettől, amit a famulusaim iránt éreztem. Őket egy szelíd nyári szellőhöz tudtam volna hasonlítani, az én négy párom viszont felért egy elemi csapással. Egy gyönyörűséges, ámde pusztító természeti csapással, amitől eláll a lélegzeted, miközben azon agyalysz, hogyan is élhetnéd túl.

Már ha túlélheted egyáltalán. Megfordítottam a gyűrűt, és összeszedtem a gondolataimat. Ezt az aprócska fémkarikát a megmentőknek nevezték, mintha megmenthetne a Sinek haragjától, ha elbuknék. Miközben a lámpa fénye alatt forgattam, feltűnt rajta valami.

– Mikor csináltattatok a gyűrűket? – szegeztem a Lovasoknak a kérdést.

Az enyémben futott ugyanis egy kék szál, ami nagyon is ismerős volt. A saját hajamat felismerem. Valószínűleg Moiráéban is benne volt az övé.

– Honnan tudod, hogy mi csináltattuk őket? – kérdezett vissza Laran.

Felillantottam, és csak ekkor vettem észre, hogy mind az öt szempár rám szegeződik.

– Hát, nem éppen futószalagon készítik az ilyesmit, és ha baba-koromból származna, rá még nem gondolhattatok volna – böktém a hüvelykujjammal Moira irányába. – Szóval azután keríthettetek rá sort, hogy a Földre jöttetek. Igazam van?

Laran lassan bólintott, és kíváncsian fürkészte az arcom.

– Tegnap csináltattuk őket – felelte Rysten. – Az átalakulásod után. Miután megtudtuk, hogy egyikőtök sem tud teleportálni.

Már az átváltozásom puszta említésétől is felforrt kicsit a vérem. De nem hagytam annyiban a témát, és úgy döntöttem, inkább arra a vágyamra koncentrálok, hogy minél több információhoz jussak, mint arra a másokra, ami soha nem csillapodik bennem.

– Vérmágia – morfondíroztam, miközben igyekeztem tudomást sem venni a bennem mocorgó szokatlan érzésről.

Ez csak egy gyűrű. Moirának is van... De miért érzem mégis azt, hogy az enyémben van valami furcsa? – Gondolom, nem magatok készítettétek...? – tettem fel a kérdést, remélve, hogy így vagy úgy kapok valamiféle megerősítést.

Allistair alaposan szemügyre vett.

– Nem. Egy régi barátom csinálta őket – felelte lassan. – Valami baj van? – tudakolta, miközben hol a gyűrűre nézett, amit még

mindig nem húztam fel az ujjamra, hol pedig elkalandozott a tekintete.

– Csak kíváncsi vagyok, ez minden – mondtam mosolyogva.

– Fel kellene húznod – vetette fel hirtelen Julian.

Nagyot nyeltem. Nem is értettem, mitől lettem ennyire ideges. Egyikük sem tett volna olyat, amivel árthatna nekem. Legalábbis amivel komolyan árthatna, olyat nem. Egy kis zúzódás vagy vérzés pedig... Felvettem, és pontosan a jobb gyűrűsujjam fölé tartottam a gyűrűt. Allistair mély, aranyló tekintete egyenesen rám szegeződött, úgy figyelte, ahogy lassan felhúrom, és ahogy az ujjam tövébe érkeve összezsugorodik.

Lélegzet-visszafojtva váraкоztam, de nem történt semmi. A mágia épp csak megérintett, de olyan gyenge volt ahhoz képest, ami már eleve ott lakozott bennem, hogy meg sem rezzentem. Egyszerre volt idegen és ismerős. Ismertem, ahogy azt is tudtam, ki készítette, de a félelmeim – legalábbis ezt illetően – indokolatlannak tűntek.

Pont az volt az elsődleges oka annak, hogy Sin elvarázsolt, ahogy erre a mágiára reagáltam, és most azt hitték, minden ok nélkül viselkedem ilyen furcsán. Ölbe tettem a kezem, és igyekeztem megnyugtatni magam.

Julian megdörzsölte a vállamat, majd gyengéden masszírozni kezdett. Megdermedtem, és egy pillanatra meg is feledkeztem a helyzetről, olyan furcsa volt tőle ez a gesztus.

Rögtön abbahagyta.

– Valami baj van?

Az ajka végigsiklott a fülem belsején, mire jólesően lehunytam a szemem. Legszívesebben átadtam volna magam az érzésnek. Csak a másik három párom villámló tekintete tudott megakadályozni ebben.

– Nincs...

– Készen állsz? – tette fel egy hang nyomatékosan a kérdést.

A régi dél akcentusa lüktetett benne. A démonnak, aki jobb karját felszolgáló módjára behajlítva állt előttünk, sötét bőre, hosszú, arannyal átszótt rasztafrizurája és élénklila cheshire-i macska szeme volt.

Enigma. Káoszdémon. A fajtájuk nem gyakori a Földön, részben mert képtelenek olyan jól elvegyülni, mint a fajok többsége. Az enigmák a bennük munkáló káosz miatt egyszerűen nem tudnak elrejtőzni. A káosz kiszivárog a légkörbe, és szerencsétlenséget okoz, bármerre járnak is – általában összetörik valami. Két asztallal odébb egy pincér, tálcával a kezében megbotlott. Három csésze kávé borult bele egy rubrum ölébe. Pillanatok múlva már lendült is egy ököl, és a kávézóban elszabadult az örület.

Nagyot nyeltem, Julian karja lehullott a vállamról.

– Mennünk kéne, amíg nem figyelnek ránk – mondta az enigma.

A pillantásom végigsöpört a helyiségen. Több démonnak is rá kellett mozdulnia a rubrumra, hogy megpróbálják megfékezni, de a többségnek a szeme sem rebtent az összecsapás láttán.

Mintha csak megérezték volna a tétovázásomat – hűvös ujjak simítottak végig az arcomon. Julian felé fordultam, aki a mutató- és hüvelykujja közé fogta az állam.

– Mi majd vigyázunk rád.

Sötét tekintete a kelleténél tovább kalandozott az arcomon, aztán elengedte az állam, hátralökte a székét, és felállt. Kinyújtotta a kezét, várva, hogy megfogom, és követem a példáját.

Normális esetben felpattanok és elviharok, aznap viszont hiányzott hozzá belőlem a pimaszság. Meg a bátorság.

Elfogadtam a kezét, és ő felsegített. Az enigma szó nélkül megfordult, majd végigvezetett minket a kávézón. Amikor megálltunk egy fekete, helyenként karcos fémajtó előtt, a tenyerem izzadni kezdett. A festéken ezüstös karmolásnyomok látszottak. Az enigma hátrafordulva ránk vigyorgott, majd benyomta az ajtót.

Földbe gyökerezett a lábam, a szám tátva maradt.

Nem tudtam, mi fogad majd, de arra a tíz láb széles üregre, ami végeláthatatlanul folytatódott lefelé, nem számítottam. A viharvert betonpadló a szakadék széle felé fekete, sziklás felületté változott.

– Mi a fenét keresel itt, Jax...?

– Küldetést teljesítek – válaszolta azonnal az enigma, meg sem várva a mondat végét.

Lila szemében kajánság villant.

– Na nem! – lépett hozzá az őr, aki megszólította. – Szigorú parancsot kaptunk, hogy senki sem léphet be azon a portálon.

Azzal állával az üreg felé bökött, és Jax elé állt. Az enigma rámosolygott, ő láthatóan nem aggódott annyira.

– Ebben az esetben te közlöd majd a Sinekkal, miért nem sikerült visszakísérnem Lucifer örökösét meg a Négy Lovast a Pokolba – közölte Jax.

A démon elsápadt, felvonta a szemöldökét, a tekintete rám siklott. A fenevad előrenyomult, hideg vigyorára az őr elvörösödött.

– Tetszik a látvány? – kérdezte a fenevad fakó, élettelen hangon.

Rysten elém lépett és kitakart, mire az őr felmordult. Úgy tűnt, ezzel a fenevad is elégedett. A szememet forgatva előrébb léptem, miközben ő vigyorogva visszavonult.

– Ő lenne a lánya? – kérdezte halkán az őr. – Azt hittem, csak pletyka, hogy New Orleansban járt...

– Most akkor átengedsz minket, vagy csak álldogálsz, és legelteted a szemed a páromon? – kérdezte halkan Rysten. Nem a gyengédség ébresztett fel a rémálomból, hanem a halál és az enyészet suttogása. – Ha az utóbbi a helyzet, nem sokáig fogsz te itt ácsorogni.

Moira felhorkant, és lehullott róla az álcája. A portál körüli örök riadt pillantásokat vetettek rá, miközben ő hűvös mosollyal az arcán igazgatta a szárnyait, ahogy egy büszke páva illegeti magát. A szárnya vége neki is csapódott Rysten tarkójának, mire gyorsan visszarántotta, az orra alatt füttyörészve. Rysten rápillantott. Mit nem adtam volna azért, hogy láthassam az arcát!

– Ő meg ki?

Az ör, aki az imént még engem bámult, ezúttal Moira felé fordult. A barátnőm felvonta sötétzöld szemöldökét, és a hajába túrva kisöpörte az arcából a tincseit, hogy látsszon a homlokán izzó jel. A szarvas sisak fekete szárnyakkal.

– Senki – morogta Rysten.

– Nem a te súlycsoportod – szólalt meg vele egyszerre Moira is.

Rysten arckifejezését látva elhúzta a száját, és észre sem vette, hogy az örök mennyire megbámulják.

– Mindegy – felelte Jax, keresztbe fonva a karját a mellkasán. A portál felé biccentett, majd azt kérdezte: – Mi lesz, Levi?

Az ör mindannyiunkon végignézett, láthatóan vacillált. A Lovasok teljesen nyugodtnak tünnek, és az volt az érzésem, hogy nem számít, ha megtagadja tőlünk a belépést. Mert valószínűleg nem éli túl a következményeket. Erre Levi is gyorsan rájöhett, mert hátrálni kezdett, és az üreg felé mutatva előretessékelt minket. A mélység felé közeledve össze-összerándult a gyomrom az idegességtől.

– Csak kíváncsiságból kérdezem – morfondírozott Levi –, melyik Sin küldött titeket?

Az enigma megállt a szikla pereménél. Élénklila tekintete halványan csillogott a gyér fényben, miközben lefelé, abba a végtelennek tűnő lyukba bámult.

– Szerinted? – Sötét kuncogást eresztett meg. – Az, akivel hülye fejjel alkut kötöttem.

Azzal a félelem leghalványabb jele nélkül lelépett a peremről. Bár csak én is elmondhattam volna ezt magamról! De még a fenevad sem tudott ilyen bátorrá tenni. Ekkor egy meleg kéz a kezem után nyúlt. Moira volt az.

– Minden rendben lesz, Rubes.

– Mindig ezt mondod – jegyeztem meg gúnyosan.

Lassan, de biztosan eluralkodott rajtam a pánik. Eljött az idő. Az utolsó pillanatom a Földön. Megbénultam a félelemtől. Éles karmok karistolták a lábamat, ahogy Bandita megpróbált felkapaszkodni a farmerem szárán. Lehajoltam hozzá, és felkaptam. Apró mancsai a nyakam köré fonódtak. Úgy kapaszkodott belém, mint ha értette volna, mi történik.

– Azért mondom ezt, mert tudom, hogy megcsináljuk. – Moira a szabad kezével megmasszírozta a halántékát, és a mélységbe vezető üregbe pillantott. – Teljesíted a próbákat, és elnyered a koronádat. Erre születted.

Kirázott a hideg. *Bárcsak ilyen egyszerű lenne!*

A karom libabőrös lett a portálból áradó forróságtól. Az energia ismerősnek tűnt. Szinte olyan volt, mintha... hazaérkeznék.

Anélkül, hogy egyáltalán megkíséreltem volna ezt végiggondolni, megragadtam Moira kezét, magamhoz szorítottam Banditát, és én is leléptem a peremről. A jövőmbe.

A földi életem ezennel véget ért.

Az életem a Pokolban... viszont még csak most kezdődött.

2. FEJEZET

ÁTSÜVÍTETT RAJTAM AZ ELLENSZÉL, velőtrázó sikoly szakadt ki belőlem.

Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, hogy Allistair lelőtt egy szikláról. És én még azt tartottam szörnyűnek. Nem is sejtettem, mennyivel szörnyűbb is lehet. Akkor legalább nézhettem a tóban tükröződő csillagokat, még ha biztosra is vettem, hogy a halálom felé száguldok. Ez a szakadék viszont maga a semmi volt.

Nem volt fény. Nem voltak csillagok. Semmi végességre utaló jel.

Egyenesen a halálba is zuhanhattunk volna szabadeséssel, amennyi sejtésem volt a dolgokról. De azért gondoltam, hogy nem így van. Jax félelem nélkül lépett le a peremről, mintha már százszor csinálta volna, és bár nem tudtam hátranézni, éreztem a mögöttünk zuhanó Lovasokat.

Egy meleg kéz megfogta a hátamon az inget. A finom érintésre megrándultam. Oldalra kaptam a fejem, ahogy a kezemben

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

fellobbantak a lángok. A gyenge kék fényben megcsillanó aranyszőke haj láttán a rettegésem egy picit alábbhagyott. Rysten megnyugtató sötétsége vett körül, akár egy takaró. Biztonságérzetet adott. Moira megszorította a kezem, a tenyere egyre jobban izzadt a portálból érkező fullasztó forróságtól.

Apró verejtékcseppek szállongtak mögöttem, mert az erőből, ahogy húzott minket lefelé, egyre inkább áradt a forróság. Egy felszabadult örömkialtás szaladt ki a torkán, mit sem törődve az általam érzékelt erővel meg a fullasztó meleggel.

A nyomás fokozódott, a fülem megfájdult. Rysten kiáltott valamit, ami visszaverődött ugyan a sziklafalról, de csak hogy aztán elnyelje a mélységes üreg. A visszhangot Bandita vad morgása követte, átkozott karmai a hátamba mélyedtek. A forróság és a feszültség elviselhetetlenné vált.

Akár egy hangrobbanás, pukkanás töltötte be a fülem, és hirtelen már nem is lefelé, hanem felfelé tartottunk. Egy apró, kék villanás tűnt fel előttünk a végtelen sötétségben. Ott, ahol nem volt fény. És ez a folt egyre csak nőtt. Egy nyílás jelent meg felettünk, hihetetlenül azúrkék, majdnem olyan, mint az ég, de valahogy mégis világosabb. Hunyorogva igyekeztem kivenni, mi az, amikor víz fröccsent az arcomba. Megdöböntem. Már csak a nyílás széléhez érve vettem észre, hogy a kék folt nem más, mint a kapu túlsó vége. A vízszugárral együtt kilóttunk húszlábnyira egyenesen előre, a szabadba.

Az arcomba csapó hűvös légáramlat füst és hamu illatát hozta. Az emelkedési görbém csúcsára érve a másodperc töredékére súlytalanúvá váltam, majd érvényesült a gravitáció ereje. Bő ingemből kicsúsztak Rysten ujjai, mert hirtelen valami megakadályozta, hogy lezuhanjak, őt viszont nem. Riadtan néztem körül, és a lángoló szárnyak láttán idegesen felsóhajtottam. Moira lebegett felettem, és